SPARTACIST

Ανακοίνωση
8 Οκτωβρίου 2025

Παλαιστίνη

Κάψτε τη Συμφωνία!

Brandon/AP

Habboub/Abaca

Οι Παλαιστίνιοι εγκαταλείπουν το βόρειο τμήμα της Λωρίδας της Γάζας μετά την εντατικοποίηση των ισραηλινών βομβαρδισμών, 16 Σεπτεμβρίου. Κάτω: Ο Νετανιάχου και ο Τραμπ σφίγγουν δεσμούς στον Λευκό Οίκο, 29 Σεπτεμβρίου.

Η γενοκτονία στη Γάζα πρέπει να σταματήσει. Αλλά μόνο οι ανόητοι μπορούν να περιμένουν από τον Τραμπ και τον Νετανιάχου να φέρουν ειρήνη στη Μέση Ανατολή. Το σχέδιο που αποκάλυψαν στις 29 Σεπτεμβρίου απαιτεί πλήρη συνθηκολόγηση της παλαιστινιακής αντίστασης και προσφέρει μόνο περαιτέρω αποικιακή υποδούλωση. Αν και είναι εύκολο για κάθε φιλοπαλαιστίνιο παρατηρητή να δει πόσο αποκρουστική είναι αυτή η συμφωνία και ότι θα είναι καταστροφική, το να απαντήσει κανείς τι πρέπει να γίνει είναι πολύ πιο δύσκολο. Η παλαιστινιακή αντίσταση βρίσκεται στριμωγμένη στη γωνία. Η ανθρωπιστική κατάσταση στη Γάζα χειροτερεύει συνεχώς, δεν υπάρχει τρόπος να ηττηθεί στρατιωτικά το Ισραήλ. Και υπάρχει ισχυρό αίσθημα ότι αυτή η σύγκρουση πρέπει να τελειώσει. Επιπλέον, η διπλωματική πίεση είναι εξαιρετικά έντονη, με ολόκληρο τον κόσμο να ευθυγραμμίζεται πίσω από τον Τραμπ.

Μπορεί επιφανειακά να φαίνεται ότι κάνοντας μεγάλες παραχωρήσεις, όπως η απελευθέρωση των ομήρων, η αποδοχή μιας τεχνοκρατικής κυβέρνησης και ο αφοπλισμός, θα φέρουν ένα τέλος στην οδύνη. Αλλά η αλήθεια είναι ότι αυτό, μόνο θα δώσει στο Ισραήλ το ελεύθερο να εξοντώσει τους Παλαιστίνιους. Αρκεί να δει κανείς τι συνέβη το 1982, όταν οι ένοπλοι μαχητές της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (PLO) δέχτηκαν να αποσυρθούν από τον Λίβανο. Αυτό άνοιξε το δρόμο για τις σφαγές της Σάμπρα και της Σατίλα, περιθωριοποίησε την PLO και άνοιξε το δρόμο για τις Συμφωνίες του Όσλο. Το να υποχωρήσεις από την ήττα και να ζήσεις για να πολεμήσεις μια άλλη μέρα είναι ένα πράγμα, αλλά το να αφήσεις τον πληθυσμό της Γάζας ανυπεράσπιστο απέναντι στην ισραηλινή τυραννία είναι κάτι άλλο. Πρέπει να πούμε με μια φωνή: ***Καμία συνθηκολόγηση!***

Παρόλα αυτά το ερώτημα παραμένει: Πώς να σταματήσουμε τη γενοκτονία; Ο Τραμπ όπως πάντα είναι γεμάτος κομπασμούς και απειλές, υποσχόμενος να εξαλείψει τη Χαμάς αν δεν αποδεχθεί τη συμφωνία. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η αντίσταση στη Γάζα έχει δεχτεί σοβαρά πλήγματα, αλλά μετά από δύο χρόνια παραμένει αγκάθι στο πλευρό του Ισραήλ. Αν το Ισραήλ μπορούσε να νικήσει τη Χαμάς με συμβατικά στρατιωτικά μέσα, θα το είχε κάνει εδώ και καιρό. Οι Παλαιστίνιοι έχουν πληρώσει αβάσταχτο τίμημα, αλλά ούτε το Ισραήλ ούτε καν οι ΗΠΑ έχουν μείνει αλώβητοι από τα δύο χρόνια της σύγκρουσης. Αν ασκηθεί πίεση στο σωστό σημείο, είναι δυνατόν να αναγκάσει το Ισραήλ και τις ΗΠΑ να σταματήσουν τη γενοκτονία και να κάνουν πραγματικές παραχωρήσεις.

Εδώ, η στρατηγική που πιο πιθανόν να φέρει άμεσα

Η Σάμπρα και η Σατίλα δεν Πρέπει να Επαναληφθούν!

αποτελέσματα είναι επίσης αυτή που μπορεί καλύτερα να προωθήσει τον σκοπό της παλαιστινιακής απελευθέρωσης. Συνίσταται στην κινητοποίηση των εργαζομένων σε όλο τον κόσμο εναντίον των κυβερνήσεών τους, που είτε άμεσα βοηθούν είτε συμβιβάζονται με τη γενοκτονία. Αυτό είναι ξεκάθαρο, αλλά προφανώς δεν έχει συμβεί ακόμη. Πρέπει να κατανοήσουμε γιατί.

Δύο χρόνια μετά, το κίνημα δεν μπορεί απλώς να συνεχίσει στον ίδιο δρόμο και να προσποιείται ότι αυτό δουλεύει. Πρέπει να δούμε την πραγματικότητα κατάματα και να βγάλουμε πραγματικά πολιτικά διδάγματα. Δύο αυταπάτες έχουν στοιχειώσει το κίνημα από την αρχή και έχουν εμποδίσει την προοπτική βαθύτερων λαϊκών εξεγέρσεων. Η πρώτη είναι ότι η διεθνής κοινότητα των ληστών και το στημένο νομικό της σύστημα μπορούν κάπως να πιεστούν ώστε να παρέμβουν υπέρ της Παλαιστίνης. Η δεύτερη είναι πως υπάρχει ένα συνεχώς αυξανόμενο κύμα υποστήριξης για την Παλαιστίνη σε όλο τον κόσμο που θα σταματήσει το Ισραήλ. Στο βάθος, και οι δύο στηρίζονται στην ψευδή πεποίθηση ότι οι φιλελεύθερες νόρμες ηθικής θα είναι αρκετές για να σταματήσουν τη γενοκτονία.

Η Διπλωματία Είναι Αδιέξοδο

Για μήνες, οι πολιτικοί ηγέτες σε όλον τον κόσμο είχαν κλιμακώσει τη ρητορική τους κατά του Ισραήλ. Τον Σεπτέμβριο, η επιτροπή έρευνας των Ηνωμένων Εθνών «ανακάλυψε» ότι το Ισραήλ είχε διαπράξει πράξεις γενοκτονίας. Την ίδια στιγμή, η μία χώρα μετά την άλλη στη Δύση διακήρυττε ότι «αναγνώριζε» ένα παλαιστινιακό κράτος. Όσο για τις αραβικές χώρες, μετά τον βομβαρδισμό από το Ισραήλ του Κατάρ, ανδρείκελο των ΗΠΑ, σήκωσαν τις γροθιές τους, δηλώνοντας «Φτάνει πια». Τι μεγαλόπρεπη προώθηση της δικαιοσύνης!

Αλλά στις ώρες που ακολούθησαν την κοινή συνέντευξη Τύπου Τραμπ–Νετανιάχου, όλη αυτή η διπλωματική πόζα και ο θεατρινισμός αποδείχθηκαν απολύτως κυνικά και άνευ νοήματος. Ο ένας μετά τον άλλον, οι ηγέτες του κόσμου επαίνεσαν τον Ντόναλντ Τραμπ και ζήτησαν να εφαρμοστούν τα άρρωστα σχέδιά του — προτείνοντας τον εαυτό του και τον Τόνι Μπλερ ως κυρίαρχους της Γάζας. Η υποστήριξη ήταν σχεδόν ομόφωνη, από τον Γενικό Γραμματέα του ΟΗΕ Αντόνιο Γκουτέρες και τον «σοσιαλιστή» πρωθυπουργό της Ισπανίας Σάντσεθ μέχρι τον Εμίρη του Κατάρ και το Κομμουνιστικό Κόμμα της Κίνας.

Μέσα σε μια στιγμή, έγινε σαφές πού όντως βρισκόταν ο καθένας στο ζήτημα της Παλαιστίνης. Ο διπλωματικός θόρυβος από τους συμμάχους και τις μαριονέτες των ΗΠΑ ήταν ξεκάθαρα μόνο μια μεγάλη μανούβρα για να απομονώσουν την παλαιστινιακή αντίσταση τη στιγμή που είχε τη μεγαλύτερη σημασία. Όσο για τους ηγέτες του Παγκόσμιου Νότου, έδειξαν για ακόμα μια φορά ότι όταν φτάνει ο κόμπος στο χτένι, είναι χαρούμενοι να παρακολουθούν από απόσταση όσο οι ΗΠΑ και το Ισραήλ διαπράττουν τα εγκλήματά τους.

Για οποιονδήποτε γνωρίζει για τη σύγκρουση στην Παλαιστίνη, τίποτα από όλα αυτά δεν ήρθε σαν έκπληξη. Το πραγματικό ερώτημα ήταν να καθοριστεί πώς πρέπει να αντιδράσει το παλαιστινιακό κίνημα σε αυτό το ισχυρό διπλωματικό μέτωπο που απαιτεί συνθηκολόγηση. Πρέπει να παίξει το διπλωματικό παιχνίδι ή να αποκαλύψει την προδοσία της διεθνούς κοινότητας;

Στην απάντησή του στη συμφωνία του Τραμπ, το Ισλαμικό Κίνημα Αντίστασης (Χαμάς) επέλεξε το πρώτο, δηλώνοντας ότι «εκτιμά τις αραβικές, ισλαμικές και διεθνείς προσπάθειες, καθώς και τις προσπάθειες του Προέδρου των ΗΠΑ Ντόναλντ Τραμπ, που ζητούν τον τερματισμό του πολέμου στη Λωρίδα της Γάζας». Η δήλωσή του αποδέχθηκε ορισμένες πτυχές της συμφωνίας ενώ σιωπούσε για άλλες. Ενώ μένει να φανεί εάν η φαινομενική ανοιχτότητα της Χαμάς στο τελεσίγραφο του Τραμπ θα οδηγήσει σε πραγματικές παραχωρήσεις, η αντίδρασή της ήδη δείχνει ένα θανάσιμο ελάττωμα στην προσέγγισή της.

Το πρόβλημα δεν είναι ότι η Χαμάς συμφώνησε να διαπραγματευθεί ορισμένες πτυχές της συμφωνίας ή ότι επιδόθηκε σε κενή διπλωματική κολακεία καθ' αυτή. Αντίθετα, η συμβιβαστική γλώσσα που χρησιμοποίησε είναι σύμπτωμα ενός βαθύτερου προβλήματος. Προσπαθώντας να απομονώσει διπλωματικά το Ισραήλ, η Χαμάς ουσιαστικά συγκρατεί τη στάση της απέναντι σε άλλα καθεστώτα, ειδικά σε αυτά του αραβικού κόσμου. Αυτό έχει υπάρξει σταθερό χαρακτηριστικό. Από τον σχεδιασμό της 7ης Οκτωβρίου μέχρι τις τρέχουσες τακτικές της, η Χαμάς επιχειρεί να αποσπάσει τα αραβικά καθεστώτα από την τροχιά του Ισραήλ και να τα προσελκύσει στο δικό της στρατόπεδο μέσω διπλωματικών ελιγμών.

Αυτή είναι η ίδια στρατηγική που χρησιμοποίησε η PLO υπό τον Γιάσερ Αραφάτ. Δεν είναι έξυπνη αλλά καταστροφική. Πρώτον, γιατί είναι χαμένη υπόθεση. Αν αυτά τα καθεστώτα κάποιες φορές κλίνουν προς την αντίσταση, το κάνουν μόνο επειδή νιώθουν το μίσος από την καυτή ανάσα του ίδιου τους του λαού και πρέπει να περιορίσουν το φιλοπαλαιστινιακό αίσθημα. Όσο κι αν υποχωρούν στις μάζες, στο τέλος της ημέρας η διεφθαρμένη εξουσία τους στηρίζεται στην υποστήριξη των ΗΠΑ — θα διαβούν τις κόκκινες γραμμές του αφέντη τους μόνο αν δεν έχουν άλλη επιλογή. Δεύτερον, θυσιάζει το ισχυρότερο χαρτί του παλαιστινιακού κινήματος στη Δυτική Ασία: την οργή των μαζών που βράζει για τη συμβιβαστική στάση των κυβερνήσεών τους απέναντι στον σιωνισμό.

Το φιλοπαλαιστινιακό αίσθημα είναι βαθιά ριζωμένο στον αραβικό κόσμο, από τους νέους στην Αλγερία που απαιτούν να σταλούν στην Παλαιστίνη για να πολεμήσουν μέχρι το αίσθημα των ενόπλων δυνάμεων να κηρύξουν πόλεμο στο Ισραήλ. Υπάρχει ελάχιστη αμφιβολία ότι μια έκκληση της παλαιστινιακής αντίστασης προς τους λαούς της Αιγύπτου, της Ιορδανίας και της Τουρκίας να σπάσουν τα δεσμά των φιλοϊμπεριαλιστών δικτατόρων που τους κυβερνούν και να έρθουν σε βοήθεια της Γάζας θα προκαλούσε τεράστια πολιτική αναταραχή. Αυτό θα μπορούσε ενδεχομένως να αλλάξει την ισορροπία δυνάμεων στην περιοχή. Ο Τραμπ και τα φιλαράκια του έχουν πλήρη επίγνωση αυτού του κινδύνου, ο οποίος είναι ένας από τους λόγους για τους οποίους είναι ανυπόμονοι να τερματίσουν τη σύγκρουση υπέρ του Ισραήλ το συντομότερο δυνατό. Αλλά αντί να εκμεταλλευτεί

Ελληνικό *Spartacist* τεύχος 1, Νοέμβριος 2024
iclfi.org/spartacist/el/1

English No. 70, May 2025
spartacist.org/en/70/oct-7

Penney/AFPTV

Diwan of the State of Qatar/Anadolu

Αριστερά: Καπνός υψώνεται από ισραηλινές αεροπορικές επιδρομές που στόχευσαν διαπραγματευτές της Χαμάς στη Ντόχα Κατάρ, 9 Σεπτεμβρίου. Δεξιά: Κηδεία ηγετών της Χαμάς και αστυνομικού από το Κατάρ που σκοτώθηκαν σε ισραηλινό βομβαρδισμό.

αυτή την αδυναμία ***αυξάνοντας την πίεση*** στα μισητά καθεστώτα, η Χαμάς τα κατακλύζει με ανάξιους επαίνους και εξαρτάται από αυτά για τις διαπραγματεύσεις.

Ενώ αυτά ισχύουν κυρίως για τα φιλοαμερικανικά καθεστώτα του μουσουλμανικού κόσμου, ισχύουν επίσης γενικότερα για τον υπόλοιπο Παγκόσμιο Νότο και για δυτικές χώρες. Σε όλο τον κόσμο, οι εργαζόμενες μάζες πιέζονται όλο και περισσότερο από τους κυβερνώντες τους, τους ίδιους ανθρώπους που αρνούνται να δράσουν για να σταματήσουν τη γενοκτονία και συμβιβάζονται με τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό. Αυτοί οι άνθρωποι δεν θα χειραγωγηθούν να υποστηρίξουν την Παλαιστίνη. Είναι μόνο μέσα από την επίδειξη δύναμης από τους καταπιεσμένους που θα παραχωρήσουν οτιδήποτε ουσιαστικό. Η ιστορία της ταξικής πάλης είναι κατηγορηματική σε αυτό το σημείο: το να το παίζεις καλός με τους καταπιεστές δεν επιτυγχάνει ποτέ τίποτα.

Οι διπλωματικές τακτικές που αμβλύνουν τις αισθήσεις των μαζών, τροφοδοτώντας τις με ψευδείς αντιλήψεις ότι οι κυβερνήσεις τους μπορούν να πειστούν να βοηθήσουν τους Παλαιστινίους, πρέπει να απορριφθούν. Αυτό δεν σημαίνει απόρριψη όλων των μορφών διπλωματίας ή συμβιβασμού. Αλλά στο βαθμό που χρησιμοποιούνται τέτοιες τακτικές, πρέπει να στοχεύουν στην προώθηση των αγώνων των καταπιεσμένων ενάντια στον ιμπεριαλισμό και στην ανύψωση της πολιτικής τους συνείδησης.

Η Πραγματική Κατάσταση του Κινήματος

Μετά την αναχαίτιση του «Global Sumud Flotilla» από το Ισραήλ, ξέσπασαν διαδηλώσεις σε όλο τον κόσμο. Η σημαντικότερη από αυτές έγινε στην Ιταλία, όπου μια γενική απεργία έβγαλε εκατοντάδες χιλιάδες στους δρόμους. Αυτές οι επιτυχημένες κινητοποιήσεις οδήγησαν πολλούς στο κίνημα αλληλεγγύης να διακηρύξουν με ενθουσιασμό ότι το κύμα υπέρ της Παλαιστίνης ανεβαίνει. Στην πραγματικότητα, το κίνημα βρίσκεται σε πολύ πιο επισφαλή θέση απ' ό,τι φαίνεται στην επιφάνεια.

Σε πολλές δυτικές χώρες, η υποκριτική ρητορική κατά του Ισραήλ και η κατά βάση ανούσια αναγνώριση του παλαιστινιακού κράτους έχουν ανοίξει πολιτικό χώρο για μαζική, mainstream υποστήριξη για την Παλαιστίνη. Στη Γερμανία, ξαφνικά έγινε αποδεκτό ακόμη και για σιωνιστές του κόμματος της Αριστεράς (Die Linke) να διαδηλώσουν υπέρ της Παλαιστίνης, και ακόμη και ο πολεμοκάπηλος καγκελάριος Μερτς ισχυρίστηκε ότι θα σταματήσει τις αποστολές όπλων στο Ισραήλ. Στην Αυστραλία, ο πρωθυπουργός των Εργατικών Αλμπανέζι, θυμήθηκε ξαφνικά τα φιλοπαλαιστινιακά του διαπιστευτήρια, μετά από χρόνια ως ανδρείκελο του Ισραήλ. Και στις δύο χώρες, δεν είναι σύμπτωση ότι οι μεγαλύτερες διαδηλώσεις έγιναν σχεδόν δύο χρόνια μετά την 7η Οκτωβρίου — ακριβώς τη στιγμή που γίνεται πιο αποδεκτή η έκφραση υποστήριξης προς την Παλαιστίνη.

Φυσικά, είναι θετικό το ότι μεγάλος αριθμός ανθρώπων διαδηλώνει υπέρ της Παλαιστίνης. Αλλά είναι σημαντικό να κατανοήσουμε τον χαρακτήρα αυτών των κινητοποιήσεων. Συνολικά, δεν παρατηρούμε την ανάδυση ενός αυξανόμενου αντιιμπεριαλιστικού κύματος. Αντίθετα, βλέπουμε τους απογοητευμένους υποστηρικτές των παλαιών κομμάτων αριστερά του κέντρου να ωθούνται σε δράση καθώς βλέπουν τον κόσμο που γνώριζαν και αγαπούσαν να καταρρέει κάτω από τα χτυπήματα του Ντόναλντ Τραμπ και της αναδυόμενης δεξιάς. Ενώ αυτή η δυναμική θα σπρώξει πολλούς στο να βγάλουν πιο ριζοσπαστικά διδάγματα, αυτό δεν θα είναι μια άμεση διαδικασία. Εν τω μεταξύ, το φιλοπαλαιστινιακό κίνημα στη Δύση εξακολουθεί να κυριαρχείται από αριστερές-φιλελεύθερες δυνάμεις που βρίσκονται ολοένα και περισσότερο ανίκανες και απομονωμένες από την εργατική τάξη.

Ακόμη και στην Ιταλία, όπου το κίνημα πήρε το χαρακτήρα μαζικών πολιτικών απεργιών, θα ήταν λάθος να υπερεκτιμήσουμε τη δύναμή του ή ακόμα και τον προλεταριακό του χαρακτήρα. Ενώ καλωσορίζουμε αυτές τις απεργίες, η αλήθεια είναι ότι η ιταλική εργατική τάξη είναι πολύ διχασμένη στο ζήτημα της Παλαιστίνης. Πολλοί δυσανασχετούν με το γεγονός ότι τα σωματεία, τα οποία δεν έχουν κάνει τίποτα επί δεκαετίες για να παλέψουν για τους Ιταλούς εργάτες, ξαφνικά κάνουν πολύ θόρυβο για την Παλαιστίνη. Αυτό δημιουργεί τις βάσεις για αρνητική αντίδραση, όχι μόνο στην Ιταλία αλλά σε ολόκληρη τη Δύση. Επιπλέον, παρά τη δύναμη των πρόσφατων απεργιών, η αντιδραστική κυβέρνηση της Μελόνι παραμένει σε ισχυρή θέση, όπως φάνηκε από δύο πρόσφατες νίκες της σε σημαντικές περιφερειακές εκλογές.

Είτε πρόκειται για τη Γερμανία, την Αυστραλία, την Ιταλία ή οπουδήποτε αλλού στο δυτικό κόσμο, η αριστερά βρίσκεται σε μεγάλο βαθμό σε άρνηση σχετικά με την αυξανόμενη κοινωνική της απομόνωση. Έτσι, δεν

μπορεί καν να αρχίσει να καταλαβαίνει γιατί δεν έχει σημειώσει περισσότερη πρόοδο στο να κερδίσει την εργατική τάξη στην παλαιστινιακή υπόθεση. Η αλήθεια είναι ότι πολλοί εργάτες έχουν σιχαθεί να ακούν αυτάρεσκους αριστερούς να κάνουν επίδειξη για το τι είναι σωστό ηθικά καθώς βλέπουν τις κοινωνικές τους συνθήκες να χειροτερεύουν μέρα με τη μέρα. Για να αποκτήσει η αριστερά πραγματική επιρροή στις εργατικές μάζες, πρέπει να εγκαταλείψει την επιδεικτική ηθικολογία και τον κενό συμβολισμό και να αγωνιστεί για την προώθηση των υλικών συμφερόντων των καταπιεσμένων.

Αυτό ισχύει γενικά, αλλά τίθεται ακόμη πιο έντονα όταν πρόκειται για το ζήτημα της Παλαιστίνης. Έχουν γίνει αμέτρητες συμβολικές δράσεις κατά της γενοκτονίας στη Γάζα, αλλά ελάχιστες από αυτές έχουν προκαλέσει ουσιαστική υλική ζημιά στη σιωνιστική πολεμική επιχείρηση. Τα κοινωνικά στρώματα που θα μπορούσαν να καταφέρουν τέτοια πλήγματα — ξεκινώντας από την βιομηχανική εργατική τάξη — γενικά απορρίπτονται ως απελπιστικά οπισθοδρομικά. Αυτή η στάση φυσικά, δεν βοηθά καθόλου στο να τα φέρει στο πλευρό των Παλαιστινίων.

Στα λίγα στρατηγικά σωματεία που εξακολουθούν να επηρεάζονται από ριζοσπάστες αγωνιστές, όπως στα λιμάνια της Γένοβας στην Ιταλία και του Πειραιά στην Ελλάδα, περιστασιακές συμβολικές δράσεις αρκούν για να στείλουν τους περισσότερους αριστερούς στον έβδομο ουρανό. Το γεγονός όμως είναι ότι ακόμη και τα πιο αριστερά και μαχητικά σωματεία δεν έχουν οργανώσει έναν αγώνα με στόχο να βάλουν ένα αποφασιστικό τέλος στη συνενοχή των κυβερνήσεών τους στη γενοκτονία. Αυτό δεν οφείλεται σε ηθική αποτυχία ή έλλειψη ατομικού θάρρους από τους μαχητές των σωματείων, αλλά σε λανθασμένες πολιτικές αντιλήψεις.

Για να οικοδομήσουμε ένα παλαιστινιακό κίνημα που θα έχει αποφασιστικό κοινωνικό βάρος και θα μπορεί να αναγκάσει τις κυβερνήσεις να σταματήσουν την υποστήριξή τους προς το Ισραήλ, πρέπει να βρούμε έναν τρόπο να πείσουμε την πλειοψηφία της εργατικής τάξης να αγωνιστεί για αυτόν τον σκοπό. Αυτό μπορεί να γίνει, όχι με βάση την αφηρημένη ανθρώπινη ηθική, αλλά επειδή υπάρχει ένας αδιάσπαστος δεσμός μεταξύ της εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης σε κάθε χώρα και των διεθνών εγκλημάτων του ιμπεριαλισμού. Για να βελτιώσουν τις κοινωνικές τους συνθήκες, οι εργάτες πρέπει να αντιμετωπίσουν τις δικές τους κυβερνήσεις – τους ίδιους ανθρώπους που ανέχονται ή συμμετέχουν στη γενοκτονία. Είναι επίσης οι ίδιοι ηγέτες των σωματείων που πουλάνε φτηνά τους εργάτες στη χώρα τους και μπορούν να οργανώσουν μόνο συμβολικές δράσεις για την Παλαιστίνη. Η ουσία είναι ότι ο επιτυχημένος αγώνας της εργατικής τάξης στο εσωτερικό πρέπει να φέρει το παλαιστινιακό ζήτημα στο προσκήνιο, στον ίδιο βαθμό που ο παλαιστινιακός αγώνας πρέπει να συνδεθεί με τους αγώνες των εργατών στην εγχώρια σκηνή.

Spartaco

Μαζική διαδήλωση στη Ρώμη, 4 Οκτωβρίου. Το πανό γράφει: «Ρίξτε την Κυβέρνηση, Συνένοχη στη Γενοκτονία!».

Οι επαναστάτες που υποστηρίζουν την Παλαιστίνη πρέπει να μετριάσουν τον απατηλό και φρενήρη ενθουσιασμό πολλών στο κίνημα, να εξετάσουν την κατάσταση με νηφαλιότητα και να αγωνιστούν σκληρά για να γεφυρώσουν το χάσμα μεταξύ της αριστεράς και της εργατικής τάξης. Κάθε έκκληση για δράση της εργατικής τάξης για την Παλαιστίνη πρέπει να συνδέεται με συγκεκριμένα αιτήματα για τη βελτίωση των συνθηκών εργασίας. Οι ηγέτες των σωματείων που αρνούνται να το κάνουν αυτό πρέπει να εκτεθούν με σφοδρότητα. Το να κινητοποιήσεις την εργατική τάξη δεν είναι ο ευκολότερος δρόμος – απαιτεί υπομονή και συστηματική δουλειά. Αλλά είναι ο μόνος δρόμος που μπορεί να έχει αποφασιστική επίδραση στο αποτέλεσμα του αγώνα.

Ο Δρόμος Προς τα Εμπρός

Αν θέλουμε να καταστήσουμε τη συμφωνία Τραμπ-Νετανιάχου νεκρό γράμμα και να επιβάλουμε μια εκεχειρία ευνοϊκή για την Παλαιστίνη, πρέπει να καθοδηγούμαστε από τις σκληρές πραγματικότητες. Οι στρατηγικές μας αρχές πρέπει να καθορίζονται από αυτό που θα ***προωθήσει πραγματικά τον αγώνα των Παλαιστινίων***, όχι από ιδιοτελή ηθική ανωτερότητα ή από αυτό που φαίνεται καλό στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

Πρέπει να είμαστε σαφείς. Η διπλωματία των μεγάλων δυνάμεων δεν έχει λειτουργήσει για τους Παλαιστινίους· δεν έχει λειτουργήσει ποτέ και δεν θα λειτουργήσει ποτέ. Τα κινήματα φιλελεύθερης αλληλεγγύης έχουν επίσης αποτύχει. Πρέπει να ασκήσουμε πραγματική δύναμη αν θέλουμε να αλλάξουμε την τρέχουσα δυναμική. Αυτή η δύναμη υπάρχει μεταξύ των εργαζομένων μαζών του αραβικού κόσμου και οπουδήποτε αλλού. Αλλά πρέπει να απελευθερωθεί. Για να έχει αυτό οποιαδήποτε πιθανότητα να συμβεί, πρέπει να περιφρονήσουμε τα ανίκανα εργαλεία του φιλελευθερισμού και να υιοθετήσουμε τις αρχές και τις μεθόδους της ταξικής πάλης. Μόνο αυτές μπορούν να φέρουν την απελευθέρωση της Παλαιστίνης.

Spartacist podcast στα αγγλικά
sparttalk.org
SPART 4 TALK

Διεθνής Κομμουνιστική Ένωση (Τεταρτοδιεθνιστική)
Για οποιαδήποτε επικοινωνία και συνδομές:
spartacist@spartacist.org • iclfi.org • X SpartacistICL
ICL, Box 7429 GPO, New York, NY 10116, USA